

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 2. marts 2012

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

EJB/ J.nr. 2012-647

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 24. januar 2012 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 150 (SOU Alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF)**

Spørgsmål nr. 150:

"Ministeren bedes redegøre for, om en kommune, som har frakendt en borger retten til kommunal hjemmehjælp, men hvor denne beslutning efterfølgende er blevet underkendt af Det Sociale Nævn, er forpligtet til at refundere de udgifter til hjemmehjælp, borgeren selv har haft i den mellemliggende periode."

Svar:

I § 72 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område er fastsat, at klage over en afgørelse – bortset fra nærmere angivne undtagelser opført i stk. 2-6 – ikke har opsættende virkning. Har en kommune truffet afgørelse om reduktion eller frakendelse af en ydelse, gælder denne afgørelse således, indtil den måtte blive ændret af en klageinstans.

Kommunen vil dog i undtagelsestilfælde selv kunne tillægge en klage opsættende virkning. Forhold, der kan tale for, at en myndighed tillægger en klage opsættende virkning kan være, at der er en vis tvivl om afgørelsen, og at dens iværksættelse vil have vidtrækkende konsekvenser for borgeren som ikke – eller kun vanskeligt – lader sig genoprette. Ved vurderingen af, hvorvidt en klage skal tillægges opsættende virkning, bør kommunen ifølge Ankestyrelsens principafgørelse R-6-03 tage udgangspunkt i en vurdering af, i hvilket omfang klageadgangen vil blive gjort mere eller mindre illusorisk, hvis klagen ikke tillægges opsættende virkning, eller hvorvidt underinstansens

afgørelse i væsentlig grad vil miste sin betydning eller øjemedet, hvis klagen tillægges opsættende virkning.

Når det fremgår af lovgivningen, kan kommunalbestyrelsens afgørelser indbringes for de sociale nævn, jf. § 60, stk. 1, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Det gælder for afgørelser efter lov om social service, jf. lovens § 166, og for afgørelser efter en række andre sociale love.

Det Sociale Nævn træffer herunder afgørelse i sager om hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver i hjemmet efter § 83 i lov om social service.

Et nævns afgørelse kan gå ud på afvisning, stadfæstelse, hjemvisning, ophævelse eller ændring af den afgørelse, der er klaget over, jf. § 68 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Der er ikke i de nævnte love regler om udbetaling af refusion til borgere, der på baggrund af kommunens afslag på hjælp har afholdt udgifter til køb af privat hjælp i perioden mellem kommunens afgørelse og nævnets ændring af afgørelsen.

Det er på den baggrund Social- og Integrationsministeriets opfattelse, at hverken kommunalbestyrelsen eller Det Sociale Nævn med hjemmel i serviceloven kan træffe afgørelse om udbetaling af refusion som en ydelse efter loven.

På baggrund af en nævnsafgørelse om ændring af en kommunes afslag på hjælp efter § 83 i lov om social service ses der således ikke efter samme lov at være pligt for kommunen til at betale refusion som beskrevet i spørgsmålet.

En eventuel pligt for kommunen til at betale vil forudsætte, at der uden for den sociale lovgivning findes et grundlag herfor, i f.eks. erstatningsretlige principper, formueretlige betragtninger eller lignende.

Det vil bero på en individuel vurdering, om der i et konkret tilfælde måtte være et grundlag for f.eks. efter erstatningsretlige principper at fastslå en pligt for en kommune til at betale refusion som anført i spørgsmålet. Erstatningspligt vil efter dansk rets almindelige erstatningsregler bl.a. forudsætte, at der foreligger et ansvarsgrundlag i forbindelse med kommunens handling.

Social- og Integrationsministeriet kan derfor ikke vurdere, om der i en sag som beskrevet i spørgsmålet måtte være et grundlag for at betragte kommunen som erstatningsansvarlig.

Karen Hækkerup

/ Dorte Bech Vizard